

Riksgäldskontoret
103 74 Stockholm

SVERIGES RIKSBANK
SE-103 37 Stockholm
(Brunkebergstorg 11)

Tel +46 8 787 00 00
Fax +46 8 21 05 31
registratorn@riksbank.se
www.riksbank.se

DNR 2016-00396

ER REF Dnr 2016/425

Remissyttrande om Promemoria Tillämpning av minimikravet på nedskrivningsbara skulder 2016-05-30

Riksbanken stödjer i allt väsentligt Riksgäldens ställningstaganden avseende hur minimikravet på nedskrivningsbara skulder (MREL-kravet) bör kalibreras i Sverige. Minimikravet ökar förutsättningarna för att en bank ska kunna hanteras inom ramen för resolution utan avbrott i kritiska funktioner och utan att statliga medel behöver tillföras. Detta, i kombination med ökad marknadsdisciplin, bidrar till en säkrare och stabilare finansiell sektor.

Remisspromemorian innehåller dock en del ställningstaganden där Riksbanken förespråkar en annan lösning. Framför allt gör Riksbanken en annan bedömning avseende förslaget att en viss andel av MREL-kravet måste uppfyllas med skuld. Riksbanken anser att konsekvenserna av ett sådant krav behöver utredas vidare innan beslut fattas. Riksbanken anser även att MREL-kravet inte ensidigt ska utgå från det riskvägda kapitalkravet utan att även bruttosoliditetskrav ska beaktas. Detta är också i linje med Ebas tekniska standarder¹. Riksbanken anser vidare att det är viktigt att ha en dialog med alla berörda myndigheter (inklusive Riksbanken) om vilket MREL-krav som är rimligt för åtminstone de systemviktiga bankerna.

Ett trovärdigt genomförande av resolution är viktigt för finansiell stabilitet

Det finansiella systemet består av olika företag, däribland banker, som tillhandahåller för samhället viktiga tjänster. Om en bank fallerar kan det leda till stora samhällsekonomiska kostnader. Detta är motivet till att bankerna måste följa särskilda regler som inte gäller för icke finansiella företag. De måste exempelvis ha en viss mängd kapital för att skydda sig mot oväntade förluster i verksamheten. Hur stort detta kapital behöver vara beror bland annat på hur riskfylld bankens verksamhet är.

Riksbanken menar dock att även om kapitalkraven är höga kan det inte uteslutas att en bank ändå får problem och fallerar. Det är viktigt att krisdrabbade finansiella företag kan hanteras utan att det innebär att kritiska funktioner slutar fungera, utan att det ger upphov till spridningseffekter i det finansiella systemet och utan att staten tvingas träda in med ekonomiskt stöd. I Europa har det därför tagits fram ett särskilt regelverk om så kallad resolution.

¹ När vi i remissvaret använder orden "tekniska standarder" syftar vi på den delegerade förordning som kommissionen antagit den 23 maj 2016 om komplettering av Europarådets och rådets direktiv 2014/59/EU med avseende på Europeiska bankmyndighetens, Ebas, tekniska tillsynsstandarder som specificerar de kriterier som rör metoden för att fastställa minimikravet för kapitalbasen och nedskrivningsbara skulder.

Resolution är i princip ett alternativ till ett normalt insolvensförfarande som konkurs eller företagsrekonstruktion. Ett viktigt syfte med resolution är att säkerställa att det är bankens aktieägare och borgenärer – och inte skattebetalarna – som ska bära de förluster som uppkommer och bidra med de pengar som behövs för att banken på nytt ska uppfylla kapitalkraven. En förutsättning för att det ska vara möjligt är att banker har tillräckligt med eget kapital och skulder som kan skrivas ned eller konverteras. Riksgälden ska därför i förväg, det vill säga redan på planeringsstadiet, besluta om ett minimikrav på nedskrivningsbara skulder (MREL-kravet). Till skillnad från kapitalkravet – som ska förhindra att rörelsedrivande banker fallerar – ska alltså MREL-kravet säkerställa att det finns tillräckligt med eget kapital och skulder för den händelse att en bank ändå fallerar. Eftersom även en bank i resolution måste uppfylla samma verksamhetskrav som ställs på andra banker påverkar kapitalkraven kalibreringen av MREL-kravet. Om MREL-kravet är rätt kalibrerat och inget oväntat inträffar kommer en bank som försätts i resolution att ha tillräckligt med skulder och eget kapital som kan användas för förlusttäckning och konvertering.

Riksgäldens utgångspunkt är att MREL-kravet ska uppgå till summan av ett så kallat *förlustabsorberingsbelopp* och ett så kallat *återkapitaliseringsbelopp*. *Förlustabsorberingsbeloppet* är den delen av MREL-kravet som ska täcka de förluster som en bank i resolution har gjort. *Återkapitaliseringsbeloppet* är den del av MREL-kravet som ska säkerställa att banken efter resolution uppfyller sina kapitalkrav och dessutom upprätthåller ett tillräckligt förtroende för att själv kunna finansiera sig på marknaden.

Resolutionsmyndigheten ska ställa MREL-krav på alla banker, oavsett storlek. För de banker som inte förväntas behöva bli föremål för resolution avser Riksgälden att sätta återkapitaliseringsbeloppet till noll. För övriga banker kommer individuella krav att ställas i samband med att resolutionsplanerna beslutas. I en finansiell kris är det inte nödvändigtvis endast de största bankerna som är systemviktiga. Även mellanstora banker kan i ett sådant läge bedömas vara systemviktiga, vilket enligt Riksbanken är viktigt att ta i beaktande vid fastställandet av ett MREL-krav.

Riksbanken stödjer i huvudsak Riksgäldens förslag till MREL-krav

Riksbanken stödjer i allt väsentligt promemorians ställningstaganden som syftar till att skapa en situation där bland annat systemviktiga banker, som hanteras genom resolution, har en tillräcklig mängd eget kapital och skulder som går att skriva ner för att täcka förluster och återställa kapitalet. För de globalt och nationellt systemviktiga bankerna innebär Riksgäldens förslag att MREL-kravet blir nästan dubbelt så högt som det nuvarande kapitalkravet. De föreslagna MREL-kraven motverkar moral hazard, främjar marknadsdisciplin och stärker den finansiella stabiliteten.

Riksbanken anser att kalibreringen av MREL-kraven bör utgå från såväl konservativa antaganden om de förluster som kan inträffa före och under resolution som vilken kapitalnivå som banken behöver ha efter återkapitalisering för att den ska kunna återfå marknads förtroende. Skuldnedskrivningsverktyget är förvisso i hög grad oprövat men om kalibreringen av kravet sker utifrån dessa antaganden finns goda förutsättningar att åstadkomma en skuldnedskrivning utan att staten behöver skjuta till kapital.

Riksbanken stödjer förslaget att MREL-kraven beräknas med utgångspunkt i de kapitalkrav som gäller för bankerna. Kapitalkraven anger hur mycket kapital en bank måste ha för att skydda sig mot oväntade förluster och för att skydda det finansiella systemet mot den systemrisk som banken bidrar till. Med utgångspunkt från kapitalkravet är det därför möjligt att uppskatta både hur stora förluster som myndigheterna bedömt att en enskild bank kan behöva absorbera (förlustabsorberingsbeloppet) och hur mycket banken behöver återkapitaliseras för att uppfylla kapitalkraven igen (återkapitaliseringsbeloppet).

Kapitalkraven för en bank består bland annat av det så kallade minimikapitalkravet som är det författningsgrundade krav som bankerna alltid minst måste uppfylla. Utöver detta tillkommer vissa

buffertkrav och så kallade pelare 2-kapitalkrav som Finansinspektionen bestämmer att banken behöver uppfylla för att ha tillräckligt med kapital för att hantera sådana risker som inte täcks av de övriga kapitalkraven. Riksbanken vill i det här sammanhanget särskilt framhålla att den delar Riksgäldens bedömning att även Finansinspektionens pelare 2-krav ska beaktas vid beräkningen av MREL-krav även om pelare-2 kraven inte är fastställda av Finansinspektionen i ett formellt beslut.

Även bruttosoliditet ska beaktas i utformningen av MREL-kravet

I kalibreringen av MREL-kravet är det, enligt Riksbankens mening, viktigt att alla kapitaltäckningsmått beaktas. Det innebär att det riskvägda kapitalkravet bör beräknas med utgångspunkt från alla golvregler och att bruttosoliditetskravet bör beaktas. Bruttosoliditetsmättet anger något förenklat relationen mellan eget kapital och totala tillgångar. För svenska banker finns dock ännu inte något bindande bruttosoliditetskrav även om Riksbanken har rekommenderat Finansinspektionen att införa ett sådant krav. Riksbanken anser dock att såväl golvregler som eventuella bruttosoliditetskrav ska beaktas vid beräkning av MREL-krav.

Syftet med bruttosoliditetskravet är att hantera de risker som följer av att ett institut växer för fort med lånade pengar. Den finansiella krisen visade att riskvägtade krav inte alltid räcker för att förhindra att institut tar alltför stora, och därmed ohållbara risker. Riksbanken anser därför att det är viktigt att Riksgälden tar hänsyn till en banks bruttosoliditet när den sätter MREL-kravet, trots att det ännu inte finns ett bindande bruttosoliditetskrav i Sverige.

Eftersom det kapitaltäckningsregelverk som Riksgälden utgår från innebär att kapitalkravet beräknas på flera olika sätt anser Riksbanken det logiskt att även MREL-kravet ska beräknas utifrån alla delar i regelverket, dvs. även utgå från golvregler och framtida bruttosoliditetskrav. Riksbanken delar inte Riksgäldens bedömning att de tekniska standarderna ger utrymme att göra undantag från eventuella bruttosoliditetskrav (och Basel 1-golv) utan anser att de förutsätter att Riksgälden även ska ta hänsyn till ett sådant krav i bedömningen av MREL-kravet.² Riksbanken anser att det, precis som vid krav på Total loss absorbing capacity, TLAC, är det högsta av det riskvägda kapitalkravet och bruttosoliditetskravet som ska vara grunden för det bindande MREL-kravet. Om bruttosoliditetskravet eller golvreglerna leder till högre kapitalkrav ska det vara detta krav som är grunden för MREL-kravet.

Återkapitaliseringsbelopp

Förutom att en bank i resolution bör uppfylla de krav som ställs för verksamhetstillståndet, måste marknads förtroende för banken återställas för att den fortsatt ska kunna finansiera sig. Riksbanken delar därmed Riksgäldens bedömning att en bank i resolution som regel bör återkapitaliseras till en nivå som åtminstone motsvarar bankens befintliga totala kapitalkrav (inklusive buffertar och Basel I-golvet och i förekommande fall bruttosoliditetskravet). Det är olämpligt att sätta lägre återkapitaliseringsbelopp eftersom det torde vara svårt att i förväg bedöma om marknaden verkligen kommer att ha förtroende för en bank som inte uppfyller sina kapital- och buffertkrav eller att förutsäga vilka buffertkrav som kommer att vara relevanta för en bank om den försätts i resolution. Man bör även hålla i åtanke att resolution sannolikt sker under omständigheter då investerare är mycket riskaverta och sannolikt föredrar en välkapitaliserad bank. Det kan dessutom finnas en stor osäkerhet om restvärdet hos den bank som är försatt i resolution. Om kraven sätts lägre på en bank i resolution än på andra banker kan det dessutom snedvrída konkurrensen.

² Enligt de tekniska standarder som antagits av kommissionen ska förlustabsorberingsbeloppet "be the sum of the requirements referred to in points a (total capital ratio referring to risk exposure amount), b (additional requirements) and c (combined buffer requirements) or any higher amount necessary to comply with the requirements referred to in points d (basel 1 floor) or e (applicable leverage ratio requirement)

Riksbanken stödjer Riksgäldens utgångspunkt att de banker som klassificerats som globalt eller nationellt systemviktiga ska åläggas ett MREL-krav som beräknas så att *hela* den verksamhet som banken bedriver ska kunna återkapitaliseras. Riksbanken delar bedömningen att det inte är rimligt att i förväg förutsätta att vissa delar är möjliga att avskilja och därmed inte behöver återkapitalisering.

Justering av MREL-kravet utifrån storlek och systemrisk

Om de skulder och eget kapital som finns i en bank i resolution inte räcker till för att återställa bankens kapital situation får i vissa fall den så kallade resolutionsreserven användas. Innan resolutionsmyndigheten får tillföra en bank statliga medel genom att använda resolutionsreserven, ska dock aktieägare och borgenärer ha påförts förluster eller svarat för återkapitalisering med ett belopp som motsvarar 8 procent av bankens totala skulder och kapital, alternativt 20 procent av bankens riskvägda tillgångar.

När Riksgälden bestämmer hur stort MREL-kravet ska vara ska myndigheten, enligt de tekniska standarderna, ta hänsyn till bankens storlek och systemrisk. Riksgälden anser dock att minimikravet inte behöver fastställas med hänsyn till att resolutionsreserven ska kunna användas för förlusttäckning eller återkapitalisering i ett resolutionsförfarande. Riksgälden anför bland annat att resolutionsregelverket (och bail-in) innebär att det sannolikt inte blir nödvändigt att använda resolutionsreserven. Dessutom finns det enligt Riksgälden inte någon garanti för att resolutionsreserven får användas eftersom det kräver EU-kommissionens godkännande.

Riksbanken konstaterar att dessa omständigheter är gemensamma för hela Europa och anser därför i och med att det europeiska regelverket explicit skapar möjligheter att använda resolutionsreserven inte att Riksgäldens argument skulle vara skäl nog att inte beakta denna i fastställandet av kravet.

Visserligen skulle hänsyn till de angivna nivåerna (8 respektive 20 procent) inte i dagsläget innebära någon skärpning av MREL-kravet för de svenska bankerna jämfört med de nivåer på MREL-krav som Riksgälden generellt förespråkar i promemorian. Riksbanken anser dock, till skillnad från Riksgälden, att *metoden* för att fastställa MREL-kravet bör utformas så att det säkerställs att kravet sätts tillräckligt högt för att resolutionsreserven vid behov kan användas för nämnda ändamål. På en koncentrerad bankmarknad liknande den svenska bör huvudregeln, för i vart fall de banker som bedöms vara globalt eller nationellt systemviktiga, vara att bestämma MREL-kravet till en nivå som gör det tillåtet att använda resolutionsreserven om det skulle visa sig nödvändigt.

Riksbankens utgångspunkt är visserligen – precis som Riksgäldens – att aktieägare och borgenärer, och inte skattebetalarna, ska bära de förluster som uppkommer och ansvara för återkapitaliseringen. Det bör också genomsyra all planering som görs och storleken på det MREL-krav som fastställs. Det nya resolutionsramverket är dock fortfarande oprövat. Det kan därför inte uteslutas att svenska staten, trots höga ambitioner att undvika att belasta skattebetalarna, kan behöva skjuta till avsevärda belopp – inom de ramar som EU tillåter – för att kapitalisera en bank i resolution eller för att förebygga att banken fallerar. Om det enligt regelverket inte är möjligt att använda statliga medel i en situation då det är absolut nödvändigt, exempelvis för att upprätthålla de kritiska funktioner som banken i resolution har eller för att undvika att problemen sprider sig till andra delar av det finansiella systemet, skulle konsekvenserna för realekonomin – både i Sverige och i övriga länder där banken är verksam – kunna bli påtagligt negativa.

I en studie som publicerades av FSB 2015 framgår exempelvis att Fortis förluster och återkapitaliseringsbehov uppgick till 25 procent av bankens riskvägda tillgångar och 9 procent av totala tillgångar. För de fyra svenska systemviktiga bankerna motsvarar 20 procent av riskvägda tillgångar cirka 60 procent av Sveriges BNP.

Riksbankens synpunkter på uppfyllande av MREL-kravet

Riksbanken instämmer i Riksgäldens ställningstaganden om efterställdhet och korsägande

Riksbanken ansluter sig till Riksgäldens ställningstagande att skulder som används för att uppfylla MREL-kraven ska vara efterställda så att det blir enklare att genomföra en resolution. Efterställdhet skulle öka både tydlighet och förutsägbarhet för investerare genom att det då framgår att obligationerna ska skrivas ner före (övriga) prioriterade skulder.

Hur efterställdhet bäst uppnås i ett svenskt sammanhang bör, såsom Riksgälden påpekar, utredas närmare. Riksgälden har möjlighet att vidta åtgärder för att åstadkomma både så kallad kontraktuell och strukturell efterställdhet. Riksbanken anser att det även finns anledning att överväga ändringar i svensk rätt för att åstadkomma efterställdhet.

Riksbanken instämmer i Riksgäldens ställningstagande att riskerna kopplade till korsägande ska begränsas. Riksbanken anser att riskerna för spridningseffekter ska hållas nere och att bankers innehav av andra bankers medräkningsbara skulder kraftigt bör begränsas för att undvika att nedskrivning av skulder i en bank försätter andra banker i problem. Detta är speciellt viktigt med hänsyn till den svenska banksektorns storlek, koncentration och redan starka sammankopplingar mellan bankerna, exempelvis via innehav av varandras säkerställda obligationer. Regelverket för stora exponeringar är inte tillräckligt. Det syftar till att hindra att en banks exponeringar mot ett enskilt företag blir så stora att fallissemang i det företaget gör att banken i sin tur fallerar. Det är därmed inte konstruerat för att hantera de systemriskerna som kan uppstå om en bank innehar skuldinstrument i flera banker och dessa får problem samtidigt utan behöver kompletteras med andra åtgärder för att begränsa spridningsriskerna.

Riksbanken anser att riskerna med korsägande strikt ska begränsas för att minska spridningsriskerna och att detta bäst kan åstadkommas genom de avdragsregler, med liknande utformning som för innehav av kapitalinstrument, som diskuteras internationellt. Riksbanken noterar att Riksgälden avvaktar det internationella arbetet. Om detta arbete inte resulterar i begränsande avdragsregler, anser Riksbanken att Riksgälden istället bör utnyttja den möjlighet som de tekniska standarderna ger att justera upp förlustabsorberingsbeloppet med hänsyn till risken för att andra institut ska falla.

Riksbanken stödjer inte ett skuldandelskrav

Riksgälden framhåller i sin remiss att bankerna bör ha medräkningsbara skulder som åtminstone motsvarar återkapitaliseringsbeloppet. För att åstadkomma detta förespråkar Riksgälden att enbart skulder och inte kapital ska användas för att uppfylla den del av MREL-kravet som motsvarar återkapitaliseringsbeloppet.

Om en av storbankerna skulle falla skulle det innebära betydande kostnader. Även om en effektiv process för resolution skulle begränsa de direkta kostnaderna för staten, innebär en finanskris avsevärda samhällsekonomiska kostnader i form av kreditåttstramning och BNP-bortfall. Det är därmed av största vikt att minimera risken att en bank hamnar i sådana problem genom att säkerställa att det finns tillräckligt med kapital som kan absorbera förluster redan innan banken sätts i resolution. Ett MREL-krav som innebär att en viss andel måste bestå av nedskrivningsbara skulder kan enligt Riksbanken inte ersätta nyttan av ett välkapitaliserat och motståndskraftigt banksystem. Riksbanken anser således att bankerna ska få möjlighet att möta alla delar av MREL-kravet med kapital.

Även om bankerna får möjlighet att möta MREL-kravet med kapital är det förvisso sannolikt att bankerna trots det kommer att föredra skuldinstrument då de är mer kostnadseffektiva för bankerna. Riksbankens bedömning är således att ett skuldandelskrav liknande det Riksgälden föreslår i dagsläget i praktiken inte skulle leda till någon större skillnad i bankernas finanseringsstruktur då det redan är kostnadsmässigt fördelaktigt för dem att finansiera sig med

skulder än med kapital. Riksbanken är av principiella skäl ändå negativ till förslaget att införa ett sådant skuldandelskrav.

Dessutom anser Riksbanken inte att ett skuldandelskrav är nödvändigt för att en bank ska vara resolutionsbar. Även en bank som uppfyller MREL-kravet med eget kapital kan vara resolutionsbar om myndigheterna agerar tillräckligt tidigt när banken gör förluster som påverkar storleken på bankens kapital och använder sig av verkningsfulla åtgärder om banken bryter mot MREL-kravet. Om en bank försätts i resolution först när den gjort förluster som motsvarar (eller kanske överstiger) hela det egna kapitalet eller ytterligare förluster identifieras i resolutionen finns det ändå en risk för att bankens skulder behöver användas för att absorbera förluster i stället för att återkapitalisera banken. Ett skuldandelskrav är därför inte någon garanti för att det kommer att vara möjligt att återkapitalisera en bank utan det beror snarare på hur effektivt myndigheterna agerar mot eventuella överträdelser av exempelvis MREL-kraven.

Innan ett skuldandelskrav införs efterlyser Riksbanken därmed en grundligare analys av hur ett MREL-krav som kräver en viss andel skuldinstrument förbättrar resolutionsbarheten samt vilka effekter skuldandelskravet får i kombination med ett krav på efterställning av skuldinstrument. Ett skuldandelskrav skulle vidare kunna innebära stora strukturförändringar om Riksgälden tillämpar principerna på sådana företag som idag finansierar sig huvudsakligen genom insättningar då dessa även skulle behöva emittera skuldinstrument. Riksbanken anser dessutom att den legala grunden för att införa ett sådant krav behöver analyseras närmare givet de bestämmelser som finns i lagen om resolution och i Riksgäldens egna föreskrifter.

Buffertkravet måste fyllas utöver MREL-kravet

Riksbanken delar Riksgäldens bedömning att det är viktigt att bankerna inte kan använda samma kapital till att uppfylla både buffertkrav enligt kapitaltäckningsregelverket och MREL-krav. Kapitalbuffertarna bör istället ligga *utöver* MREL-kravet så att de kan fylla sitt syfte och användas för att täcka förluster innan minimikravet bryts.

Även om ett skuldandelskrav indirekt åstadkommer detta anser Riksbanken inte att det motiverar införandet av ett sådant krav. En bättre lösning, i linje med reglerna för TLAC och pågående europeisk översyn, vore att uttryckligen ange att det kapital bankerna använder till att uppfylla buffertkrav inte får användas för att även uppfylla MREL-krav.

Riksbanken anser att det är viktigt att hantera överträdelser effektivt

Riksbanken anser att det är viktigt att åtgärder sätts in så snart som möjligt om en bank får problem oavsett om problemen beror på kreditförluster eller finansieringsproblem. Riksbanken menar att det är svårt att veta hur länge eventuella marknadsproblem består och att tidiga ingripanden är viktiga eftersom generella marknadsproblem lätt kan skapa mer bankspecifika problem i ett senare skede. För att undvika att överhuvudtaget hamna i en kostsam finansiell kris är det avgörande att de myndigheter som har mandat att göra det (i detta fall Riksgälden och Finansinspektionen) agerar i ett tidigt skede och vidtar åtgärder för återhämtning redan då en banks buffertar börjar användas.

Enligt Ebas tekniska standarder ska en bank uppfylla MREL-kravet "vid varje tidpunkt". Då Riksgälden ska övervaka att bankerna uppfyller minimikravet, medan Finansinspektionens uppgift är att fatta beslut om åtgärder om en överträdelse har identifierats, är det av stor betydelse att samarbete och kommunikation mellan myndigheterna fungerar och att processerna för detta är tydliga och konsekventa. Regelverket om resolution är dock nytt och oprövat och det kan vara svårt att förutse när och hur Riksgälden respektive Finansinspektionen kommer att agera om en bank bryter mot minimikravet. Riksbanken föreslår därför att Riksgälden i samarbete med Finansinspektionen tar fram en vägledande beskrivning av vilka åtgärder som myndigheterna skulle kunna komma att vidta om en bank bryter mot MREL-kravet.

Riksbankens förslag ska ses mot bakgrund av att potentiella åtgärder från myndigheterna minskar bankernas incitament att ta stora risker och att en trovärdig skuldnedskrivning ökar marknadsdisciplinen.

Osäkerhet hos investerare om vilka sanktioner enskilda myndigheter avser att vidta om en bank bryter mot reglerna skulle kunna minska investerarnas förtroende för de skuldinstrument som kan komma att skrivas ned eller konverteras. Detta kan snabbt skapa spridningseffekter på marknaden även till icke drabbade bankers instrument. Riksbanken anser att en huvudprincip bör vara att skapa så stor förutsägbarhet och transparens som möjligt. Det är också en nödvändig förutsättning för effektiv prissättning och marknadsdisciplin, samt för att uppnå rättssäkerhet. Av samma skäl anser Riksbanken att MREL-kravet bör offentliggöras. Riksbanken stödjer därför Riksgäldens ambition att hitta en lösning som gör att det är möjligt.

Samråd

Av Riksgäldens beskrivning av hur myndigheten ska gå till väga när den beslutar om MREL-kravet framgår att det kommer att ske i nära samarbete med Finansinspektionen. Enligt Riksbankens bedömning är det naturligt att ett stort fokus ligger på samarbetet med Finansinspektionen eftersom inspektionen ansvarar för beslut om kapitalkrav och tillsynen över att de efterlevs. Enligt Riksbankens bedömning är det dock viktigt att ha en nära dialog med alla berörda myndigheter (inklusive Riksbanken) om vilket MREL-krav som är rimligt för åtminstone de systemviktiga bankerna. Det är sannolikt att Riksbanken redan innan en problemfylld bank sätts i resolution involveras i krishanteringen med likviditetsstödande åtgärder. Förutom att Riksbanken kan bidra med konstruktiva synpunkter, kan både Riksbanken och regeringen behöva involveras om en bank i resolution behöver likviditetsstöd eller kapital. Vid sidan om det informationsutbyte som kan finnas inom resolutionskollegierna anser därför Riksbanken det ligga i allas intresse att Riksbanken involveras i den diskussion som på nationell nivå kan komma att ske om MREL-kravet.

På direktionens vägnar:

Stefan Ingves

Frida Erlandsson

I beslutet har deltagit: Stefan Ingves (ordförande), Kerstin af Jochnick, Martin Flodén, Per Jansson, Henry Ohlsson och Cecilia Skingsley.

Föredragande har varit Camilla Ferenius.